

[Udenrigsministeren]

kan følge, hvordan Ministerrådet forsøger at sikre sin position i forhold til Parlamentet, behøver man ikke at være så voldsomt bekymret for, at der vil ske en meget stærk kompetenceoverførsel, eller at Ministerrådet vil vige mere, end det er nødvendigt for dem i forholdet til Parlamentet. Men det er jo også det, der er indbygget i selve traktaten, og det er jo noget af det meget værdifulde, at man har et Parlament og et Ministerråd, mellem hvilke der er en dialog, og hvor der også er en kontrollerende funktion i Parlamentet ved siden af de beføjelser, Parlamentet direkte har fået tillagt i traktaterne.

Det valutariske samarbejde har været kort berørt. Hr. Ib Christensen og hr. Steen Folke var meget skeptiske over for det, for ikke at sige modstandere af det. Jeg kan kun sige, at vi har forskellige opfattelser om det. Der er overhovedet ingen tvivl om, at hvis man skal løse de industrialiserede landes nuværende økonomiske problemer, forudsætter det en meget høj grad af økonomisk samarbejde mellem de europæiske lande og selvfølgelig især inden for EF. Det forudsætter valutarisk stabilitet i en så høj grad som muligt. Alternativet vil ikke være hr. Ib Christensens forestillinger om et stort, idealistisk indstillet, frihandelsvenligt verdenssamfund. Det vil være et tilbagefald til protektionisme, til konkurrence på valutanedskrivninger og til nationale subsidieringer af industri, landbrug osv. Det er det virkelige alternativ til det, vi her taler om, og det kan meget vel føre verdensøkonomien tilbage til 1930ernes tilstand, og den tror jeg ikke der er nogen som ønsker sig. Derfor har regeringen fundamentalt set en positiv holdning til det europæiske monetære system. Vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at det kommer op at stå. Det vil være en alvorlig situation, hvis ikke det lykkes, og det vil være alvorligt ikke mindst for os, fordi det kan give signalet til en anden udvikling af det økonomiske samarbejde i hele den vestlige verden.

Endelig skal jeg om de betragtninger, der er fremført vedrørende udvidelserne af det nuværende EF, sige, at det er klart, at en udvidelse med Portugal, Spanien og Grækenland rejser en lang række problemer, men det gjorde jo udvidelsen med Danmark, Storbritannien og Irland også, praktiske problemer, problemer med at få tilpasset de pågældende landes erhvervsliv, deres lovgivning

osv. til et større fællesskab. Det er givet, at der også rejser sig særlige problemer, fordi de tre lande befinder sig på et lavere økonomisk udviklingstrin, men derfor forudses det jo også under disse optagelsesforhandlinger, at der må være en rimelig lang overgangsperiode fra indtrædelsestidspunktet og til det tidspunkt, hvor de tre nye lande skal fungere på lige fod med os andre, altså en overgangsperiode, hvor de får mulighed for at tilpasse deres erhvervsliv til den nye situation, og hvor Fællesskabet også bliver nødt til finansielt at bistå de pågældende lande med en sådan tilpasning, men omvendt kan en udvikling af Fællesskabet også have den positive virkning, som efterkrigstidens liberalisering af international handel bevisligt har haft, at det er med til at give mere skub i den økonomiske udvikling både i de pågældende lande og i Fællesskabet som helhed, og det synes jeg også man skal lægge vægt på.

Med disse bemærkninger håber jeg, at jeg har besvaret de væsentligste synspunkter, der blev fremført.

Kjeld Olesen (S):

Jeg skal kun gøre en enkelt bemærkning om det dagsordensforslag, som er stillet af hr. Ib Nørlund. Det er jo formuleret på den måde, at hr. Ib Nørlund ud fra, hvad jeg sagde i formiddags, har taget en sætning og prentet den ned. Jeg skal bekræfte citatets korrekthed og sige, at naturligvis står vi ved det, vi dér har sagt, men så bliver jeg også nødt til at føje til, at en debat som denne efter vores mening ikke skal bruges på den måde, at man hiver citater ud og fører dem op i dagsordensforslag.

Det, jeg synes er nok så vigtigt ved denne debat, der er den første udenrigspolitiske debat, efter at den nye regering er trådt til, er, at vi indadtil og udadtil viser, at der stadig væk er den brede opbakning bag dansk udenrigspolitik. Derfor vil jeg gerne på vegne af socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti, centrum-demokraterne, radikale venstre og kristeligt folkeparti fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget tager udenrigsministerens redegørelse til efterretning,